

PROLOG

— *Buenos días, señor Serban! A delivery from Romania for you!*

Îl amuză de fiecare dată melanjul de spaniolă și engleză al curierului de la DHL. A încercat să îi explice cum se pronunță corect numele lui, însă a sfârșit prin a accepta că puștiul nu poate rosti și pace litera ș. Varianta ajutătoare era un fel de „Cierban”, dar a renunțat, obișnuindu-se cu s-ul spaniol clasic. De un an, de când s-a mutat la Rota, s-a împrietenit cu tânărul care vine, uneori și de două ori pe săptămână, să îi aducă revistele de economie la care e abonat, vreo lucrare a unui student ori câte un colet minuscul în care Luna i-a strecurat câteva poze și noile apariții editoriale din țară.

Aici, pe malul oceanului, timpul curge altfel. S-a familiarizat rapid cu Miguel, băcanul care are magazinul în josul străzii, iar Jorje, patronul pescăriei, i-a devenit prieten. Stau în fiecare sâmbătă pe terasa ce dă spre ocean și sporovăiesc într-o combinație fabuloasă de spaniolă și engleză. Își bea fiecare paharul de gin tonic și privesc apusul. Apoi Jorje pleacă acasă,

unde dona Estella i-a pregătit paella, iar Șerban își face plimbarea de seară, pe mal, cu Kim – rotweillerul pe care au ajuns să îl îndrăgească toți copiii de pe plajă –, alergând vesel înaintea lui.

S-a îndrăgostit de locul ăsta în vacanța pe care a petrecut-o, în urmă cu mulți ani, alături de Clara, Oana și Xavier. Oana era asociata Clarei, iar Xavier soțul ei.

– Veți vedea un loc absolut fabulos, le-a spus Xavier, în vreme ce Mini-ul în care se înghesuiseră în vara aceea toți patru, alături de vreo trei valize cu un gabarit deloc de ignorat, rula pe autostradă.

Așa a fost. Și, în urmă cu treizeci de ani, Șerban și-a promis că va avea o casă aici.

– Iar noi – alături, a râs atunci Oana. Împușcăm doi iepuri deodată: tu oricum te trezești în zori și pregătești micul-dejun cu Xavi, iar eu și Clara stăm la plajă, înotăm, bem un cocktail, ne mai „biciuim” on-line colaboratorii... Maaamăăă, ce fain o să fie! Seara, voi doi pregătiți masa, iar eu și distinsa mea colegă ne ocupăm de partea de dans, antren și voie bună; promit să nu ascultăm manele, nu de alta, dar ăia nu scot viniluri, iar vecinii par oameni de treabă, cărora trebuie să le respectăm bătrânețile tihnite.

– Dar nici Coltrane și Art Pepper nu putem asculta la nesfârșit, ripostase Clara. Eu înțeleg că ne mutăm aici ca să ne trăim a doua tinerețe, nu ca să găsim alt adăpost hachițelor morocănosului de frate-meu. Dacă nu negociem clar și neechivoc playlistul, îl lăsăm

pe Șerban la Constanța și îi mai scriem noi din când în când.

Au râs toată după-amiaza, savurându-și băuturile la restaurantul a cărui terasă dădea spre malul oceanului. Oana rechiziționase vreo două șervețele, pe care întocmise „draftul contractului de prestări servicii muzicale”. Fetele primiseră „partea leului” – Led Zeppelin, indie și rock alternativ. Lui Șerban i se acceptase jazzul „de la 7 la 8 seara”, „Elvis-ul de duminică dimineața” și „Floyd-ul de mahmureală”.

– Da’ Michael Jackson sau Julio Iglesias nu ascultăm? îndrăznise și Xavier.

– Cuuuuum să nu???? izbucnise Oana într-un râs cu sughituri, aruncându-i șervețelele în cap. Dar numai în deschidere la Andra și Tudor Gheorghe, știi doar că Clara e înnebunită după ei.

Rota a rămas un vis până anul trecut, de Paște. Atunci l-a sunat Xavier:

– *Hombre*, i-am telefonat din întâmplare lui Nando și a spus că se vinde casa de lângă el. O vrei, nu?

A încercat să se lămurească rapid cu privire la cele spuse de prietenul său:

– Cine e Nando și ce vinde, Xavi?

– Nando nu vinde. Casa se vinde. Casa de la plajă.

A priceput într-un final că vecinii unui partener de afaceri de-ai lui Xavier vindeau o casă pe plajă. Prețul era extrem de atrăgător, iar oamenii se grăbeau, urmau să plece în State. În două zile, hotărârea

era luată. De casa din Constanța nu îl mai lega nimic. La Universitate, după pensionare, era profesor asociat, dar cursurile și invitațiile pe care le primea pentru a ține diverse prelegeri în toată lumea îi ofereau un venit suficient pentru nevoile lui și ale câinelui.

— Adică pleci cu tot cu Kim? îl privise nepoată-sa cruciș.

— E copilul meu și al Clarei, draga mea.

Kim și câteva cutii în care împachetase cu grijă colecția de viniluri, pick-upul, cărțile, câteva tablouri, niște fotografii, prea puține haine. Astea erau *toate lucrurile* care îl însoțiseră spre Rota. Expresia era impropriu folosită pentru că, în realitate, în cala avionului, în cușca specială, nu fusese decât rotweillerul. Coletele ajunseseră mai târziu, aduse de Luis, băiatul de la DHL. Descuiase ușa casei pe 8 septembrie, anul trecut. Era ziua Clarei. Iar azi era 7 septembrie. Mâine era din nou 8 septembrie...

— *Gracias, Luis!* O limonadă? îl întrebă, în timp ce îi întindea bancnota, obicei cu care băiatul se obișnuise după atâta timp.

— *No, señor, gracias. I'm in a hurry!* băiatul își ridică șapca și urcă în dubița portocalie.

Odată cu motorul, pe geamul deschis al portierei, începu să se audă *Living la vida locca*. „Copil”, zâmbi Șerban.

Iar acum, așezat comod pe balansoarul de pe terasă – unic obiect de mobilier adus din România, scaun vechi, transmis din generație în generație de la

străbunica venită din Armenia —, privea oceanul cu pachetul mic pe brațe. Știa ce conține; în urmă cu câteva zile ascultase o emisiune pe Radio România Cultural, fuseseră invitați doi critici în vogă, puțin cam ermetici în exprimări, după părerea lui, dar suficient de avizați. Moderatoarea încercase și reușise destul de bine să schimbe registrul ceva cam didactic al discuției ce viza o carte nou apărută.

Desfăcu pachetul cu infinite precauțiuni. Pe genunchi avea acum o fărâmbă de cer turcoaz. Sau de ocean? Culoarea vibrantă a copertei i se prelinge printre degete și în palma dreaptă îi rămâne bărcuța de hârtie desenată pe prima pagină; rămân și literele, adunate puțin stingher în palma stângă: Clara Alexandrescu — *Porturile Lunei*.